

- принцип територіальності; підставою для виокремлення органів та встановлення їх компетенцій є територіально- адміністративний поділ держави, а головною проблемою – децентралізація управління;
- принцип мериторичності (той, що стосується суті, змісту): полягає у визначенні типових процедур і вмінь, які складають сутність публічного адміністрування;
- принцип об'єктності: полягає у концентруванні органів публічного адміністрування навколо визначених об'єктів діяльності, а всередині організації – концентрації за таким принципом працівників. Основним завданням є забезпечення потреб визначених суспільних груп;
- принцип функціональності: полягає у поділі завдань між суб'єктами публічного адміністрування з метою реалізації чіткої визначених цілей [2].

Література:

1. Сакун Л.М. Опорний конспект лекцій. Кременчуцький Національний Університет імені Михайла Остроградського. "ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ". Кременчук, 2012.
2. Тимцуник В.І. Публічне адміністрування. Навчальний посібник. КИЇВ, 2013.
3. Абраменко П.О. Публічне адміністрування: методичні вказівки до практичних, семінарських занять і самостійної роботи студентів / П.О. Абраменко / Харк. нац. аграр. ун-т. – Х.: ХНАУ, 2014. – 39 с.

Щур Д.О.,

курсант 2 курсу факультету №1 підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції Донецького юридичного інституту
МВС України

ЗАВДАННЯ ТА ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК ЦЕНТРАЛЬНОГО ОРГАНУ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

У процесі історичного розвитку державна влада стала публічним гарантом забезпечення цілісності суспільства, що закономірно вважають її стійкою властивістю. У будь-якій країні вона ґрунтується

на принципі стримування та протидії, що за тривалий період існування переконливо засвідчив свою ефективність. Виконавча влада завдяки управлінській діяльності втілює в життя рішення законодавчої влади. Водночас державне управління є однією із функцій держави, на реалізацію якої спрямоване законодавство кожної країни [1, с. 73].

Науково-теоретичне підґрунтя дослідження завдань і функцій Національної поліції України склали наукові праці вітчизняних і зарубіжних фахівців з адміністративного права, теорії держави і права, конституційного права, інших галузевих правових наук, зокрема Мінка Т.П., Старицька О.О., Польський О.Ю., Олефір В.І., Черній В.В., Шпак Т.С. та ін.

Згідно з п. 1 ст. 1 Закону України «Про Національну поліцію» та ст. 1 Положення про Національну поліцію, Національна поліція є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України [2].

Після ліквідації міліції та створення нового центрального органу виконавчої влади під назвою «Національна поліція» відповідно змінилося і законодавство, що регламентує діяльність нового правоохоронного органу. Перш за все слід виділити, основний закон, який регламентує діяльність Національної поліції – Закон України «Про Національну поліцію». Також до основних законодавчих актів, що регламентують діяльність Національної поліції також слід віднести Кодекс України про адміністративні правопорушення, Закон України «Про безоплатну правову допомогу» та інші нормативно-правові акти. Підзаконні нормативно-правові акти, де визначено правовий статус Національної поліції, патрульної служби Національної поліції (Положення Про Національну поліцію: Постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 №877; Положення Про патрульну службу: Наказ МВС України від 02.07.2015 № 796). Повноваження патрульної служби в адміністративній діяльності (Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції: Наказ МВС України від 06.11.2015 № 1376 та Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі: Наказ МВС України від 07.11.2015 № 1395) [3].

Закон України «Про Національну поліцію» виділив основні завдання поліції, до яких відносяться перш за все надання поліцейських послуг у сферах: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства та держави; 3) протидії злочинності; 4) у межах, визначених законом, – послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [2].

Принципам діяльності Національної поліції присвячений другий розділ ЗУ “Про Національну поліцію України”. Національна поліція здійснює свою діяльність за такими принципами: дотримання прав і свобод людини, законність та верховенство права, політична нейтральність, відкритість та прозорість, взаємодія з населенням на засадах партнерства, безперервність. Ці принципи дають змогу визначити Національну поліцію як неупереджену гілку виконавчої влади.

Підсумовуючи все вище зазначине, можна зробити висновки, що політичні, правові, соціально-економічні, що відбуваються в українському суспільстві, стали тим самим підґрунтям для реформування системи МВС України, як наслідок, таких перемін є створення нової Національної поліції України як деполітизованого органу виконавчої влади, що служить суспільству та єдиним критерієм оцінювання його діяльності є рівень довіри населення.

Література:

1. Старицька О. О. Проблемні питання довіри до державної влади в сучасній Україні [Електронний ресурс] / О.О. Старицька // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 1 (181). – С. 71–75. – Режим доступу: http://pgpjourna.kiev.ua/archive/2011/01_2011.pdf. – Назва з екрана.

2. Про Національну поліцію: Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/580-19>. – Назва з екрана.

3. Адміністративна діяльність Національної поліції. Підручник // Авт. колектив (В.А. Глуховець – керівник). – К.: ДДУВС. 2017. – 248 с.